

Sygn. akt VI Ga 213/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki

Sędziowie: SO Barbara Frankowska

SO Beata Hass-Kloc (spraw.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Małgorzata Zawilo

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2015 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Sp. z o.o. w Ś.

przeciwko: (...) S.A. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie V Wydziału Gospodarczego z dnia 23 kwietnia 2015 r., sygn. akt V GC 1093/14

I. oddala apelację,

II. zasądza od powoda (...) Sp. z o.o. w Ś. na rzecz pozwanego (...) S.A. w W. kwotę 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSO Beata Hass-Kloc SSO Andrzej Borucki SSO Barbara Frankowska

sygn. akt VI Ga 213/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 24 września 2015r.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w Rzeszowie V Wydział Gospodarczy z dnia 23 kwietnia 2015r, sygn. akt V GC 1093/14 oddalił powództwo wniesione przez (...) Sp. z o.o. w Ś. o zapłatę kwoty 850 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 15.05.2014r do dnia zapłaty od pozwanego (...) S.A. w W. oraz zasądził na rzecz pozwanego kwotę 540,00 zł tytułem wydatków i kwotę 197,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego .

W pisemnym uzasadnieniu wydanego orzeczenia ustalił ,że powód wystawił za najem pojazdu zastępczego fakturę VAT na kwotę 2550zł netto za 17 dni po stawce 150zł netto z dnia 30.04.2014 z terminem płatności 14.05.2014r. Następnie podał, iż decyzją z dnia 7.05.2014 pozwany przyznał odszkodowanie w kwocie 1700zł po stawce 100zł. Sąd ten wskazał ,że najmowany pojazd był marki P. (...) w miejsce uszkodzonego F. (...).

W dalszej kolejności podniósł, iż stawki najmu w tym okresie na terenie R. i okolic wynosiły średnio 98 zł brutto, wahały się w przedziale od 110 do 80 zł doba przy limicie przebiegu powyżej 100km doba; zaś stawki najmu za pojazd klasy jak uszkodzony średnio wynosiły 132 zł i wahały się w granicach od 120 do 170 zł brutto. Ponadto stwierdził, iż powód żądał odszkodowania według stawki netto.

W rozważaniach prawnych przywołując treść 822 kc, 509 kc, 361 kc Sąd

I instancji wskazał, że utrwalonym już orzecznictwie nie budzi wątpliwości, iż poszkodowanemu przysługuje w określonych warunkach koszt wynajęcia pojazdu zastępczego co wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 września 2004 r. IV CK 672/03 i taki koszt wynajmu musi się mieścić w granicach adekwatnego związku przyczynowego z art. 361 kc.

W ocenie Sądu Rejonowego, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie potwierdza żądań powoda, albowiem zastosowana przez powoda stawka w wysokości 150 zł jest zawyżona do stawki uznanej przez pozwanego 100 zł,

a ta stawka jest wyższa, niż stawki stosowane na lokalnym rynku jak ustalono

na podstawie dowodu z opinii biegłego.

Sąd I instancji wskazał, że stawki za najem pojazdu uszkodzonego są co prawda wyższe i stawka powoda mieściłaby się w tych granicach, ale te stawki mogą w jego ocenie stanowić jedynie górną granicę odszkodowania.

W tej sytuacji skoro powód faktycznie korzystał z pojazdu zastępczego P. (...) to odszkodowanie może być liczone według stawek dla tego pojazdu gdyż odszkodowanie ma pokrywać faktycznie poniesioną szkodę i z tych powodów powództwo oddalono na podstawie wyżej wymienionych przepisów; zaś o kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 98 kpc.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości powód. Zarzucił mu naruszenie:

- przepisów postępowania tj. art. 233 kpc co miało wpływ na treść orzeczenia poprzez stroniczną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz błędną ocenę opinii biegłego pomijając jej część tj. uwzględnienie jedynie ustalenia przez biegłego stawki za najem pojazdu wypożyczanego, a nie pojazdu uszkodzonego;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia co miało wpływ na treść orzeczenia, poprzez przyjęcie przez Sąd i instancji, iż stawka przyjęta przez powoda wynosząca 150 zł netto jest wygórowana, pomimo, iż odpowiada ona realiom rynkowym i nieznacznie odbiega od ofert innych wypożyczalni uwzględnionych przez biegłego w wydanej opinii w zakresie klasy pojazdu uszkodzonego; wydanie wyroku na podstawie ustalenia stawki za pojazd wypożyczony, a nie na podstawie ustalenia stawki za najem pojazdu odpowiadający klasie pojazdu uszkodzonego.

Opierając się na tych zarzutach powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości; ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania z uwagi na nierozpoznanie istoty sprawy.

W pisemnych motywach przywołał skarżący wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 16.01.2014r, VI Ga 273/13 oraz Sądu Okręgowego i Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 30.05.2014r, VIII Ga 117/14 podtrzymując,

stanowisko, że stawka przyjęta za podstawę ustaleń winna odnosić się do stawek pojazdu uszkodzonego i przyjęta przez powoda stawka temu odpowiada.

Sąd Okręgowy mając na uwadze powyższe zważył co następuje:

Apelacja powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Mając nas uwadze treść zarzutów apelacji należy rozpocząć ich ocenę od zarzutu naruszenia art. 233kpc.

Podniesienie w apelacji zarzutu naruszenia art. 233 kpc oznacza, że zdaniem skarżącego, sąd oceniając materiał dowodowy i okoliczności niniejszej sprawy wyciągnął z niego sprzeczne z logiką bądź doświadczeniem życiowym wnioski, czego efektem były wadliwe tj. niekorespondujące z tym materiałem ustalenia faktyczne.

Ponadto dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 par.1 kpc nie wystarcza stwierdzenie wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając. Zarzut ten będzie również uzasadniony, gdy sąd zaprezentuje rozumowanie sprzeczne z regułami logiki bądź doświadczeniem życiowym (por. post. SN z dnia 23.01.2001r, sygn. akt IV CKN 970/00, nie publikowane.).

Mając na uwadze powyższe należy stwierdzić, że różnorodność okoliczności związanych z następstwami wypadku komunikacyjnego oraz sytuacja poszkodowanego nie pozwala na formułowania kazuistycznych wskazań i winny one podlegać indywidualnej ocenie (podobnie SN w uzasadnieniu uchwały z dnia 17.11.2011r III CZP 5/11). Poza tym nie może umknąć uwadze, że celem jaki ma spełniać wypłata odszkodowania ubezpieczeniowego jest naprawienie szkody, zaś jego wysokość ma odpowiadać rozmiarowi poniesionej szkody.

W realiach niniejszej sprawy poszkodowany wynajął pojazd zastępczy klasy B i powód taki stan przyjął i stawkę czynszu najmu ustalił dla tego konkretnego pojazdu, co jednoznacznie wynika z dokumentów przedłożonych do pozwu (k-23,29,30-31) oraz twierdzeń zawartych w pozwie.

W tej sytuacji wypada zauważyć, że poszkodowany miał prawo wynająć pojazd zastępczy odpowiadający klasie pojazdu uszkodzonego, ale w tym konkretnym przypadku wynajął pojazd innej klasy i za konkretną stawkę czynszu. Z akt sprawy wynika, że stawka przyjęta przez powoda tj. 150 zł była wyższa od średniej stawki czynszu za pojazd uszkodzony, która wynosiła 132 zł. Ta okoliczność powoduje, że przywołane przez skarżącego w apelacji orzeczenie Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 30.05.2014r nie może stanowić argumentu przemawiającego za zasadnością jej zarzutów; zaś orzeczenie Sądu Okręgowego w Rzeszowie w przywołanym poglądzie odnosiło się do ustaleń czy i w jakim rozmiarze poniesiony wydatek na koszty pojazdu zastępczego przy stawkach najmu jak za pojazd uszkodzony nie był uzasadniony i celowy; oraz tego, że to powinien udowodnić pozwany. W ocenie Sądu Okręgowego pozwany w tym konkretnym stanie faktycznym sprawy wykazał, że stawki najmu odpowiadające stawkom za pojazd uszkodzony nie mieściły się w wydatkach koniecznych i celowych (podobnie przywołane orzeczenie przez Sąd Rejonowy – Sąd Najwyższego z dnia 8.09.2004r, IV CK 672/03).

Powyższe rozważania mają znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, gdyż wysokość kosztów wynajęcia pojazdu zastępczego należy oceniać zawsze na tle konkretnego stanu faktycznego. (por. wyrok SN z dnia 16.05.2002r, V CKN 1273/00, nie publikowane., uzasadnienie wyroku SN z dnia 20.02.2002r, nie publikowane.)

Nie można tu także pominąć – co już podniósł Sąd Rejonowy – że nie wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane; istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszenia jej rozmiarów (art. 354 par 2 kc, art. 362 kc i 826 par 1 kc). Na dłużniku ciąży w związku z tym obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela, a obciążeniem dłużnika. Nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji – gwarancyjnej ubezpieczyciela, co mogłoby prowadzić do wzrostu składek ubezpieczeniowych (por. uchwała SN z dnia 17.11.2011r, sygn. akt III CZP 5/11 z uzasadnieniem, oraz uchwała SN (7) z dnia 12.04.2012r, III CZP 80/11).

Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że w ramach tego odszkodowania należą się celowe i ekonomiczne uzasadnione wydatki, bo tylko takie pozostają w adekwatnym związku przyczynowym. Sąd Okręgowy podziela również stanowisko, że powodowi należy się odszkodowanie, ale w granicach adekwatnego związku przyczynowego. W

konsekwencji istotnym jest ,że na gruncie przedmiotowej sprawy należy odnieść to do stawek najmu , które powinny być celowe i ekonomicznie uzasadnione , wg. cen stosowanych na rynku lokalnym.

Z tych też względów apelację powoda oddalono po myśli art. 385 kpc;
w zakresie kosztów procesu orzeczono na podstawie art. 98 par 1 i 3 kpc i 108 kpc.